প্ৰকৃতি — চন্দ্ৰকুমাৰ আগৰৱালা

অসমীয়া ৰোমান্টিক কবিতাৰ যি সৌন্দৰ্য চেতনা, কল্পনাপ্ৰৱণতা আৰু প্ৰকৃতিৰ বৰ্ণাঢ্য বৈচিত্ৰ ৰূপ সেয়া 'প্ৰকৃতি' কবিতাৰ অলংকাৰ স্বৰূপ। প্ৰকৃতিৰ বৰ্ণাঢ্য ৰূপৰ বৰ্ণনা দিওঁতে কবিয়ে যঠিক পাৰিবলৈ যঠিক শব্দ চয়নৰ সন্ধান কৰিছে। পাশ্চাত্যৰ ৰোমান্টিকতা আৰু প্ৰাচ্যৰ আধ্যাত্মিকতা — এই দুয়োটাৰে সংমিশ্ৰণ এই কবিতাটোত দেখা পোৱা যায়।

কীটছৰ দৰে চন্দ্ৰকুমাৰ আগৰৱালাও আছিল সৌন্দৰ্যৰ উপাসক। "A thing of beauty is a joy forever" — কীটছৰ এই ধাৰণাৰে তেওঁ প্ৰভাৱান্বিত হৈছিল। প্ৰকৃতিৰ বিভিন্ন ৰূপৰ প্ৰতি আগৰৱালাৰ যি অনুভৱ সেয়া ৱৰ্ডছৱৰ্থৰ লগত তুলনীয়। ৱৰ্ডছৱৰ্থৰ দৰে তেওঁৰো যেন এটা সুন্দৰ প্ৰাকৃতিক ছবিৰ পৰা আন এটালৈ ধাবিত হ'ব। ৱৰ্ডছৱৰ্থে 'ৰিটেন ইন আৰ্লি স্প্ৰিং' কবিতাত লিখিছিল —

To her fair works did nature link
The human soul that through me ran
And much it grieved my heart to think
What man has made of man.

প্ৰকৃতিৰ সৌন্দৰ্য গভীৰভাৱে অনুধাৱন কৰিলেও চন্দ্ৰকুমাৰ আগৰৱালাই প্ৰকৃতিত এই নিৰাপত্তা পোৱা

নাই। ফুলকলি এটি ফুলি উঠে আৰু সৌন্দৰ্যৰ সৌৰভ
বিলাই দি নিমিষতে নাইকিয়া হয়। তাৰ স্মৃতিত কবি পোৱা
ভালপোৱাৰ এটি কেঁচা অকালে মৃত্যু হোৱা দেখা যায়।
সেয়াও অলপ সময়ৰ বাবেহে। একেবাৰে অবিনশ্বৰ
নহয়। ফুল ভালপোৱাৰ প্ৰতীক চিৰন্তন নহ'লেও
কিন্তু প্ৰকৃতি চিৰন্তন। প্ৰকৃতি নিৰন্তৰ এই
ধাৰণা টেনিচনকৰ্মী, ভিক্টৰিয়ান ৰোমান্টিকবাদৰ -
উপলব্ধি। অৱশ্যে চন্দ্ৰকুমাৰে প্ৰকৃতিক টেনিচনে
কোৱাৰ দৰে 'Nature red in tooth and claw'
বুলিও কোৱা নাই — মাথোন নিৰুদ্বেগ বুলিহে
কৈছে। ঊনবিংশ শতিকাৰ ফুলন আৰু কালৰ
বিজ্ঞানতাৰ বৈজ্ঞানিক উপলব্ধিয়ে মানুহৰ বাদিচাৰিত
পৰিৱৰ্তিত কৰিলে। সপ্তদশ শতিকাৰ শেষাৰ্দ্ধৰ পৰা
ক্ৰমান্বয়ে ইউৰোপীয় চিন্তা জগতত লক, হিউম, ভল্টেয়াৰ
ৰুচো আদি দাৰ্শনিক সকলে স্বকীয় স্বকীয় দৃষ্টিকোণৰ
পৰা জীৱন আৰু বিশ্ব চৰাচৰ সম্পৰ্কে যি নতুন নতুন
তত্ত্ব আগবঢ়ালে তাৰ অনুসিদ্ধান্তস্বৰূপে ঊনবিং-
শতিকাৰ লোকৰ প্ৰকৃতি আৰু জীৱজগতৰ মাজত
থকা সম্পৰ্কৰ ধাৰণা জটিলভাৱে স্থান পাবলৈ
ল'লে। ফলত ৰোমান্টিক যুগৰ কবিসকলে এনে
শৃংখলাবিহীন জগতৰ দুৰ্নীতি সৌন্দৰ্যহীন বুলি
অনুভৱ কৰি জীৱন আৰু বিশ্বচৰাচৰৰ মাজত
নিহিত অৰ্থৰ উদ্ঘাটনৰ বাবে নতুনকৈ
পথ বিচাৰিলে। কাৰণ জীৱন আৰু বিশ্ব

চেতনাৰ মাজত নিহিত অৰ্থৰ সন্ধান কবিতাৰ-
মাজৈ উপজীব্য। বিকল্প হিচাপে ৰোমান্টিক-
কবিসকলে বিস্ময়ৰ কাৰিকৰ নহ'ল যে যদিও
মনুষ্য আৰু বাহ্যিক জগতৰ মাজত সহজে
বোধগম্য সহযোগ বিচ্ছিন্ন হ'ল কাৰণে নিজৰ
ব্যক্তিগত কল্পনা আৰু অনুভূতিৰ মাজেদি-
প্ৰকৃতি তথা বিশ্বলোকৰ সৈতে মানুহৰ-
যোগসূত্ৰৰ সৈতে আলোকপাত কৰিব লাগিব।

চন্দ্ৰকুমাৰৰ প্ৰকৃতি কবিতাত আছে সৌন্দৰ্য অনুভূতি,
পৰ্যবেক্ষণ শক্তি আৰু চিত্ৰমূলক বৰ্ণনাভংগী। কবিৰ-
মতে প্ৰকৃতি সুন্দৰ আৰু সুন্দৰৰ আৰাধনাই জীৱনৰ-
মেল। তেওঁৰ কবিতাৰ ছন্দ বৈশিষ্ট্যৰ লগতে
গভীৰ দাৰ্শনিক ভাৱো মন কৰিবলগীয়া।

মানুহৰ দৃষ্টিত সুন্দৰ, বা সৰ্ব ইন্দ্ৰিয় সুখৰ কাৰণে,
সৌন্দৰ্য মূৰ্ত হয় প্ৰকৃতিত আৰু পুৰুষ নাৰী আৰু
অন্য সকলো জীৱৰ দেহসৌষ্ঠৱত আৰু আচৰণত।
মূৰ্ত সৌন্দৰ্যৰ প্ৰতিমাক গঢ় লয় মানসপটত।
উভয়ৰে বিনিময়ত হোৱা মনোহৰণৰ মনস্তত্ত্ব
চন্দ্ৰকুমাৰৰ [illegible] কবিতাৰ অন্যতম দিশ
আৰু প্ৰাণকেন্দ্ৰ। প্ৰকৃতি বৰ্ণনাত ৰমণীয়
আৰু ৰহস্যময় হোৱাৰ উপৰিও প্ৰকৃতিক অতি-
প্ৰাকৃতিক কল্পনাৰ [illegible] সজাই তোলাৰ কল্পনা-

কবি তোমাৰ বোলিলা 'প্ৰকৃতি' আৰু সেই কাৰণে এক সৌন্দৰ্যময় সৃষ্টি। প্ৰকৃতিৰ অনন্য ভাব উদ্ভৱলে প্ৰাকৃতিক কবি কল্পনাই আতি প্ৰকৃতিৰ মাজত নিজকে হেৰুৱাইছে। এই কবিতাৰ মূল বিষয়।

প্ৰকৃতিৰ সৈতে মানুহৰ সম্বন্ধ, জীৱন আৰু মৃত্যুৰ চিৰন্তন ৰহস্য — এই সকলোবোৰ মানুহ-সম্বন্ধীয় বিষয় আলোচনাৰে 'প্ৰকৃতি' কবিতাটি দাঙি ধৰিছে। প্ৰকৃতিৰ প্ৰতি কবিৰ দুৰ্বলতা প্ৰকাশ পাইছে। প্ৰকৃতিৰ মাজত মানুহৰ অস্তিত্ব কবিয়ে অনুভৱ কৰিছে 'প্ৰকৃতি' কবিতাত। জন্ম মৃত্যুৰ চিৰন্তন ৰহস্য 'প্ৰকৃতি' কবিতাৰ মাজত উপলব্ধি কৰিছে। মানুহৰ জন্ম হয়, মানুহ মৰে এই সত্যটিৰ লগত প্ৰকৃতিৰ সম্পৰ্ক বিচাৰি প্ৰকৃতিৰ মূলনাত মানুহৰ জীৱন কচুপাতৰ পানীৰ টোপাল বুলি ভাবিছে। মানুহৰ জীৱন ক্ষণস্থায়ী, আনহাতে প্ৰকৃতি চিৰস্থায়ী। এই দুয়োটা সত্যৰ সম্বন্ধত কবিয়ে প্ৰকৃতিৰ মাজত মানুহৰ অস্তিত্ব অনুভৱ কৰিছে —— ফুলকলি ফুলি সোণ

বোৱাই প্ৰীতিৰ সোঁত - - -